Vlastík Fürst

HOST DO DOMU, ČAGAN DO RUKY!

Z pastorova blogu

Praha 2020

Host do domu, čagan do ruky!

Obrázek s tímto nápisem jsem objevil jako kluk na brance jedné valašské dřevěnky. Na futrech pak visel i pořádný dubový čagan, který měl podpořit fakt, že to domácí myslí vážně. Byl tak festovní, že bych jím byl nechtěl dostat přes hřbet.

Moje teta zase mívala nad vstupními dveřmi obrázek. Byl na něm ale trochu jiný nápis: „Host do domu, Bůh do domu!" Měl jsem ten obrázek rád, protože u tety mi bylo vždy dobře. A nejen mně, ale každému, kdo ji navštívil.

Který nápis byste si nad vstupní dveře vašeho bytu pověsili vy? Jste rádi, když vás někdo navštíví? Nebo raději „berete do ruky čagan"?

Lidé na vesnicích se obyčejně dobře znají, a tak vám zpravidla ukáže cestu hned první člověk, když se zeptáte, kde bydlí váš známý, kterého hledáte.

Pokud hledáte někoho v paneláku, bývá to jiné. Tam se lidé většinou neznají. Žijí zavřeni za dveřmi svých bytů a často nemají zájem se s někým přátelit, natožpak zvát ho do svého bytu. Člověk tak může být sám, přestože bydlí v paneláku plném lidí. Občas se dokonce stává, že smrt souseda prozradí až podezřelý zápach.

Kvůli své práci se často stěhuji a bydlím ve služebních bytech. Díky bydlení na „faře" jsem zažil i dost nepříjemných návštěv, a někdy jsem měl chuť vzít do své ruky hůl. Když Václav Havel vyhlásil amnestii, denně u nás zvonilo několik propuštěných, kteří si asi mysleli, že doma tisknu peníze. Ještě že těch příjemných návštěv bylo daleko víc. Při pohledu nazpět si ale uvědo-

muji, že i ty příjemné dokážou unavit. Vzpomínám na doby, kdy jich bylo tolik, že jsme si přáli chvíli bydlet na pustém ostrově.

Dnes už pomalu začínáme řešit otázku, kde budeme bydlet, pokud se s manželkou dočkáme důchodu. Bude nám lépe v manželčině rodné vísce, kde známe spoustu lidí? Nebo bychom si měli raději pořídit byt někde ve městě s dostupnější lékařskou péčí, kde se nám ale může stát, že se ocitneme právě v takovém paneláku, v němž se nikdo o nikoho nezajímá?

Zatím nevíme. Uvidíme, kde se usadí naši synové, protože i to bude hrát svou roli. Chtěli bychom být blízko jejich rodin, abychom mohli občas pohlídat vnoučata, a když to bude potřeba, tak podle našich možností i pomáhat…

Nevím, kde budu prožívat závěr svého života, ale měl bych jednou rád nade dveřmi svého domu obrázek s nápisem: „Host do domu, Bůh do domu!“ Proč? Aby každý, kdo přijde jako host, věděl, že je vítán.

Celý život jsem prožil mezi lidmi a s lidmi. A stejně tak bych si přál jednou prožít i závěr svého života. Přál bych si, aby se u nás doma každý cítil alespoň tak dobře jako já u své tety. Nejen moji synové s rodinami, ale i naši přátelé a jednou i naši noví sousedé.

Proč bych si měl připadat jako blázen?

Nedávno jsem zaslechl rozhovor dvou komunálních politiků ohledně zimní údržby chodníků, kterou už nějakou dobu mají zajišťovat města. Bavili se o tom, že je levnější zaplatit pojistku než vlastní údržbu. Je tedy jasné, jak to v našem městě vypadá.

Dneska jsem brzy ráno šel pěšky přes lávku pro pěší, která vede nad rychlostní komunikaci, procházející Frýdkem. Část chodníku je udělaná ze zámkové dlažby a pěkně to na ní klouzalo. Ještě že je tam zábradlí, kterého jsem se mohl držet. U můstku byl zásobník se solí. Jenže, znáte někoho, kdo s sebou po ránu nosí lopatu?

O chvíli později jsem se vracel. Nějaký človíček právě nabíral sůl do obou dlaní a pak solil právě tu část lávky, na které to klouzalo. Než jsem k tomu místu došel, byl už pryč. Šel dál svou cestou. Vzpomněl jsem si na ty dva politiky. Co by si o takovém člověku řekli? Vždyť město je pojištěné. Tak co řešit?

Před domem, kde bydlím, je kus chodníku, o který se starám už sedmý rok. Od té doby, co už to není naše povinnost ze zákona, si všímám, kolik chodníků lidé přestali udržovat. Je to přece povinnost města, tak proč se starat?

Při odhazování sněhu mi jeden kolemjdoucí říkal: „Co blbnete, nechte to městu!" Pokračoval jsem dál a on se na mne díval jako na blázna. Podle něj jsem dělal něco, co nemá smysl.

Já to ale vidím jinak. Nechtěl bych, aby před mým domem někdo upadl a zranil se. Peníze nikdy nenahradí ztracené zdraví. A když vidím, s jakými problémy jdou třeba důchodci na nákup nebo pro důchod, tak chci, aby alespoň ten kousek před naším domem byl pro ně bezpečný.

Mnozí komunální politici, nejen v našem městě, vidí na prvním místě peníze. A teprve potom, pokud jim zbude na výplaty, vidí nás, občany. Pokud chceme změnu, musíme pro to udělat, co je v našich možnostech. Třeba odházet sníh na kousku chodníku před naším domem nebo jako ten člověček dnes ráno – vzít do ruky trochu soli.

Jsou to maličkosti. Možná nás někdo bude mít za blázna, ale i taková maličkost může někoho uchránit před zbytečným úrazem, nebo dokonce smrtí. Až se na mne zase někdo bude dívat jako na blázna, tak se na něho usměju a nechám ho, ať si myslí své.

Obsah

HUMOR A SMÍCH: LÉKY BEZ VEDLEJŠÍCH ÚČINKŮ
Host do domu, čagan do ruky! — 8
Nemají andělíčci v nebi strach? — 10
Tvarůžky dokážou pěkně smrdět — 12
Je lepší se dobře oběsit… — 13
Do žen a do ovoce se nevidí — 15
Je ti teplo, děvenko? — 16
Pastýřské humoresky — 17
Když jede pastor stopem — 19
Svatební trapas — 20
Spolehlivé projímadlo — 22
I při modlitbě může být veselo — 23
Rocková babička — 25

ČLOVĚK: TVOR SPOLEČENSKÝ
Bobřík slušnosti — 30
Dobré slovo hubu nespálí — 31
Třikrát darovaná, čtyřikrát „radovaná" — 32
Co ulovím, to ulovím — 33
Hochu, uvaříš nám guláš — 34
Recept na dlouhý život? — 36
Proč bych si měl připadat jako blázen? — 37

NĚKDE TAM NAD NÁMI
Není všechno zlato, co se třpytí — 42
Češi nejsou ateisté — 44
Je věda opravdu „vševěda"? — 47
Kamarád ateista — 50
Vandrující Bůh — 51

NENÍ VŠECHNO ZLATO, CO SE TŘPYTÍ!
Český Ikaros — 56
Davaj časy, Voloďa! — 57
Dáma každým coulem — 60
Dědova břitva — 61
Voňavá hora — 64
Dnes jsem se díval na Pražáky z patra — 65

DÁVAT, NEBO BRÁT?

Jsem flanďák, co má ručičky dozadu… — 70
Chceš-li ztratit přítele, půjč mu peníze — 73
Zloděj mi zachránil život — 74
Vonící bezdomovec — 77
Čtyři vysmátí bezdomovci — 78
Z chlastu se neblbne — 79
Děkujeme, my už jsme soběstační! — 81
Zbytečná smrt — 83

I KDYŽ MÁŠ DŮM, NEMUSÍŠ MÍT DOMOV

Ty máš hodinky, já čas — 88
Jednou tu tchyni asi zabiju — 90
Nejvyšší čas zrušit letní čas — 93
Zednice — 94
Opuštěná — 95
Dítě místo pejska — 97
Desetníček za fazolku — 98

TI ŠŤASTNĚJŠÍ ZESTÁRNOU

Jak se spí a vstává po padesátce — 102
Pánové, erekce není vše — 104
Je snadnější žít bez ruky než bez ženy — 105
Dušičky – ideální čas k návštěvě živých — 107
Tatínku, neumírej! — 108
Kupovala dvě brambory — 111
Já zadky nikdy umývat nebudu — 112
Hrdinové odcházejí potichu — 114
Valentýnský blog: Láska až za hrob? — 116
Já mám půlnoc pořád — 117
Když žena pláče — 118
Zítra ti odpustím — 119
Nemám člověka — 120
Veselý hospic — 123
Vrozená a robená (inteligence) — 125

VŠICHNI VĚŘÍME, ALE JEN NĚKTEŘÍ DŮVĚŘUJEME

Chci si povídat — 130
Jak dobíjím vnitřní baterie — 133
Nejdůležitějších dvacet minut života — 136
Důkaz Boha — 138
Víra a věda – soupeři, nebo spoluhráči? — 140
Ekologové v evoluci asi moc nevěří — 142
Zahubí nás asteroid Apophis? — 144
V Bibli najdeš odpověď na každou otázku — 148

PÁR SVÁTEČNÍCH SLOV

Vánoční kázání: Čtyři cesty do Betléma — 154
Velikonoční: O svobodě — 158
Vstupenka do nebe: víra, nebo skutky? — 159
Drak, nebo Beránek – za kým půjdu? — 162
Novoroční zamyšlení: Aby nám Pán Bůh vztahy dal — 173

PÍSNĚ, KTERÉ NEPOTŘEBUJÍ NOTY

Moje cesta má cíl — 178
Proč lidé vymýšlejí tolik zla? — 181
Usínat ve tvé náruči — 184
Kdo nám zajistí lepší časy? — 187
Začni den klaněním a vděčností — 189
Vyslovuji s láskou tvé jméno — 192
Naděje ve tmě — 194
Můj pláč doletěl do nebe! — 197
To zvládnu levou zadní — 200
David žaluje — 203
Vidíš nás skrz naskrz — 206
Zdravý pláč nemluvněte — 208
Bože, co jsem já? — 210
Svěřil jsi nám vládu — 212
Mám radost, že jsem tvůj — 214
Pán nepřeslechne křik utlačovaných — 216
Zastav se a tiše přemýšlej — 218
Když chybí bázeň, vkrádá se strach — 221
Co mne napadá, když Bůh mlčí — 223
Přeraz paži bezbožníka — 225
Zaseli vítr, sklidí vichřici — 227
Věrní už asi vymřeli — 229
Když padnu, koho potěším? — 232
Požírat můj lid vás přijde draho — 235
Už žádné stěhování — 237
Co zdědím? — 240
Jsem veselý — 243

TAK ZASE NĚKDY PŘÍŠTĚ...

Tulící diagnóza — 248